

Kaat De Kock

Het is
ingewikkeld

Horizon

Voor de meisjes van de *Flair*-eindredactie, die van elke werkdag
een feestje maken.

Speciale dank aan Lien Henderickx, zonder wie dit boek er misschien
niet was geweest.

1

Ik kijk in de spiegel.

Mijn ogen zijn rood en gezwollen, mijn wangen zijn vlekkerig. Er lopen tranen uit mijn ogen en snot uit mijn neus.

Mensen die elegant huilen kunnen geen écht verdriet hebben, denk ik altijd.

Ik scheur een stuk wc-papier van de rol en snuit mijn neus.

Dan laat ik me weer op het wc-deksel zakken. Het voelt koud aan mijn billen, maar dat doet best goed want mijn lijf gloeit.

Ik dacht dat ik het ergste wel had gehad toen het uitging tussen Dieter en mij. Ik had dagen in foetushouding in mijn bed gelegen, was er alleen uitgekomen om de deur open te doen voor de pizza-bezorger (wie zijn die mensen die afvallen als ze liefdesverdriet hebben?! Zelfs dat geluk is me niet gegund.) en de occasionele vriendin die een poging kwam doen om me te troosten (ze waren welkom als ze een pot Ben & Jerry's bij zich hadden, anders deed ik alsof ik er niet was - ik heb een intercom mét camera, weet je wel).

Maar uiteindelijk was ik uit mijn zelfgebouwde nest gekropen, had ik mijn lakens gewassen, mijn haar laten knippen en was ik weer gaan dansen met vriendinnen, klaar voor een flirt of, misschien ooit, een nieuwe liefde. Tot nu.

Ik kijk nog eens naar het verdomde ding in mijn hand, in de hoop dat ik het toch verkeerd heb gezien. Dat mijn hoofd spelletjes met me speelt.

Maar het staat er echt.

Zwanger.

'Hey Esther, wat... huil je?'

Ik knik.

Besef dan dat ze dat niet kan zien.

'Ja', zeg ik.

'Wat is er aan de hand?' klinkt de stem van mijn beste vriendin bezorgd.

Als ik het probeer te zeggen, word ik weer overmand door wanhoop en begin ik opnieuw te snikken.

'Zwa-hahahahang-er', weet ik uit te brengen.

'Wát? Ik kom eraan', roept Lena, en voor ik nog iets kan zeggen, heeft ze ingehaakt.

Een kwartier later wordt er aangebeld. Ik laat Lena binnen en ga nog eens in de badkamer kijken. Mijn gezicht ziet er niet uit. Ik haal de foundation uit mijn make-upzakje en begin die aan te brengen, maar al gauw merk ik dat het resultaat nu roodbruin gevlekt is. Ik zie eruit als een nog niet ontdekte diersoort. Maar ach, wat maakt het ook uit, het is Lena maar. Lena, die haar vinger in mijn keel stak als ik te misselijk was om te slapen en niet misselijk genoeg om over te geven na een nacht te veel drinken. Lena, die mijn onderbroeken waste (en ik de hare ook, natuurlijk) toen we nog samenwoonden. Als er iemand is voor wie ik me niet hoeft te schamen, dan is zij het wel.

Ik hoor de 'ping' van de lift en open de deur van mijn appartement nog voor ze heeft aangeklopt.

'Esther', zegt ze, en ze geeft me een dikke knuffel. 'Wat je ook besluit te doen, ik ben er voor jou. En mocht je mij als meter willen vragen...' Triomfantelijk haalt ze een fles *Kidibul* tevoorschijn. 'Kijk, zonder alcohol en toch feestelijk.'

'Oh mijn God, Lena! Ik ben niet zwanger!'

'Niet?'

'Nee, natuurlijk niet! Van wie zou ik zwanger zijn? Van de Heilige Geest? Hallo!'

'Het kon toch zijn dat jij stiekem iets had uitgestoken waarvan je niet wilde dat wij het zouden weten? Met een getrouwde man of zo? Weet ik veel. Ik hoop alleszins dat je liefdesleven spannender is dan het lijkt.'

'Nou, bedankt hoor, nee dus.'

'Maar wie is er dan zwanger? Waarom ben je zo overstuur?'

'Dieter. Nu ja, zijn vriendin. Hoe heet ze? Sloerietje?'

'Ze heet Sjoertje en dat weet je goed genoeg, Esther', zucht Lena. 'Dat meisje kan er ook niets aan doen. Jij hebt het uitgemaakt met hém, weet je nog.'

'Dat weet ik, maar het was niet de bedoeling dat hij ooit weer gelukkig zou worden. Uiteraard.'

Ik voel de tranen weer achter mijn ogen prikken.

'Maar daar gaat het niet om. Ik heb het uitgemaakt omdat Dieter zei dat hij geen kinderen wilde. Dat hij nooit kinderen zou willen. En nu...'

Lena slaat haar arm om me heen en neemt me mee naar de zetel.

'Sorry,' zegt ze, 'daar had ik even niet aan gedacht.'

Dieter en ik hadden elkaar leren kennen aan de universiteit. Hij was één van de 'intellectuelen', de jongens die voorbestemd waren om later aan de unief te blijven werken als onderzoeker of docent. Ik was daarentegen net-goed-genoege. Ik dubbelde mijn eerste jaar en slaagde de jaren erna met de hakken over de sloot. Ik hield te veel van feesten en drinken, en was gewoon nét niet zo slim als Dieter. We waren geen voor de hand liggend koppel, maar we waren wel erg gelukkig en verliefd. Iedereen was dan ook in shock toen ik het met hem uitmaakte. Veel mensen waren zelfs boos op me. Maar na acht jaar samen bleef hij zeggen dat hij nooit zou trouwen, dat hij geen kinderen wilde, dat zijn carrière voorrang kreeg. Daar zou ik nog begrip voor gehad hebben, als hij ook daadwerkelijk een carrière hād. Maar dat was niet zo. Eerst was hij jaren bezig met zijn doctoraat. Daarna 'zocht' hij werk, maar geen enkele job was goed

genoeg voor hem, en de jobs die hij wél wilde doen, waren helaas niet beschikbaar. Alles vond hij beneden zijn niveau, met als gevolg dat hij thuiszat terwijl ik elke dag ging werken om zowel mezelf als hem te onderhouden. Ik haatte mijn job, maar ik hield van Dieter, dus hield ik het vol.

Al die tijd droomde ik van kinderen. Toen Dieter twee jaar werkloos thuiszat en ik aankartte dat dit toch het ideale moment was om een kind te krijgen, werd hij woest. Wat dacht ik wel, dat hij dan maar huisvader moest worden? Dat hij het gewoon moest opgeven? Of moest hij ook zo'n saaie kantoormuis worden, net als ik? Hij zou zijn droomjob vinden, en als het niet vroeger was, dan zeker wel later. Toen zegde ik de huur op, pakte mijn koffers en huurde dit kleine appartement in een groot woonblok. Het was goedkoop, het was lawaaiërig, maar het had een prachtig uitzicht over de stad en was helemaal van mij alleen. Vervolgens gaf ik mijn ontslag en zocht ik een parttime job om eindelijk tijd te maken voor mijn éígen droom. Een droom waarover ik zelfs nooit iets had durven te vertellen tegen Dieter. Wat had het ook voor zin gehad, álles draaide rond hem.

Ik zou journaliste worden. En dan nog het liefst bij een vrouwenblad. Zo'n magazine waar Dieter zijn neus voor ophaalde, maar dat ik graag las. Verhalen van andere mensen, van wie sommige het slechter hebben, zodat je kan denken: nou, dan valt mijn leven nog wel mee, en verhalen van mensen die hun dromen hadden waargemaakt, zodat je kan denken: nou, dan kan het mij ook nog overkomen. Dat dus. Die artikels wilde ik niet alleen lezen, maar vooral ook schrijven. En zonder Dieter zou me dat misschien eindelijk lukken, alleen... het schiet niet op. Ik heb al een paar proefartikels mogen schrijven, waarop ik best positieve commentaar kreeg en waarvan sommige zelfs gepubliceerd werden, maar daar hield het dan ook op. Ik kreeg geen nieuwe opdrachten.

'Dat Sjoertje zwanger is, betekent niet dat Dieter nu wel kinderen wil. Misschien is ze wel per ongeluk zwanger geraakt.'

'Of heeft ze hem dat wijsgemaakt.'

Lena rolt met haar ogen. Sjoertje is een collega en vriendin van Lena, en dat maakt het niet echt makkelijk voor haar. Uiteraard ben ik haar *bestie* en zal ze, als het echt moet, mijn kant kiezen, maar dat zou ik nooit van haar vragen. Bovendien heeft ze gelijk: Dieter was single en Sjoertje deed niets verkeerd toen ze een relatie met hem begon. Maar zo rationeel is de vrouwelijke geest niet. Een deel van mij zal altijd van Dieter blijven houden en dus ben ik jaloers op haar. Die baby had mijn baby moeten zijn. Van Dieter en mij.

'Denk je echt dat zij haar pil expres niet zou innemen om dan "oeps, ik snap echt niet hoe ik zwanger ben geraakt" te zeggen?'

'Je zou je een ongeluk schrikken als je wist hoeveel vrouwen dat doen.'

'Jij leest te veel vrouwenbladen.'

'Ik noem dat research. In elk geval, ik had dat misschien beter ook gedaan.'

'Wat, expres zwanger worden?'

'Misschien waren Dieter en ik gelukkig geweest samen.'

'Een relatie gebaseerd op een leugen.'

'Zijn niet alle relaties dat?'

'Doe niet zo cynisch. Ik heb een perfect normale, eerlijke relatie.'

'Dat is net het probleem: jij hebt de lat onmogelijk hoog gelegd voor de rest van ons.'

'Mmm. Mijn welgemeende excuses aan alle vrouwen van de wereld. In elk geval: ik ga straks naar een feestje waar Dieter en Sjoertje ook zullen zijn, kom gewoon mee, dan kan je het zelf vragen.'

'Wat? Ik kan toch onmogelijk aan Sjoertje vragen of ze expres haar pil door de wasbak heeft gespoeld?'

'Nee, maar ik denk dat het niet zo moeilijk is om erachter te komen wat Dieter ervan vindt.'

Daar heeft ze wel een punt. Dieter en ik waren acht jaar samen,

als iemand zijn lichaamstaal kan lezen, dan ben ik het wel.

'Ik ben niet uitgenodigd voor dat feestje.'

'Ik mag iemand meenemen.'

'En Stijn dan?'

'Stijn heeft een hekel aan die mensen.'

'Echt waar? Maar Stijn vindt iedereen leuk!'

'Inderdaad. Dan weet je het wel', zucht Lena.

'Maar als die mensen zo vreselijk zijn, waarom ga je er dan in godsnaam naartoe?'

'Het is mijn baas', zegt Lena. 'Ze geeft een feest voor haar vrienden, familie én personeel omdat ze vijftig wordt. Ik kan niet anders. Je zou me dus een groot plezier doen als je meeging.'

'In dat geval ga ik graag mee', zeg ik. 'Ik hoop dat mijn gezicht er tegen dan wat normaler uitziet.'

Ik zucht.

Zou ik me beter voelen als ik wist dat het kindje *een ongelukje* was?

En wat zegt dat dan over mij?

Nu ja, ik weet ook wel dat dat kindje graag gezien zal worden. Ironisch genoeg weet ik dat Dieter een fantastische vader zal zijn. Zoals hij voor me zorgde als ik ziek was... Hij bracht me thee, perste appelsienen en zette mijn laptop naast me zodat ik kon netflixen tussen twee dutjes door. Toen ik onlangs ziek was, besepte ik pas hoe eenzaam ik ben. Soms dan toch. Ik schipper de hele tijd tussen happy single en eenzame-ziel-in-een-wereld-vol-koppels. Het is heerlijk om kant-en-klaarmaaltijden te kunnen kopen na een ellendige dag op het werk en niet te hoeven koken als ik daar geen zin in heb. Het is vreselijk om op trouwfeesten tussen de verre neven en nichten gezet te worden, omdat het bruidspaar niet goed weet waar ze met je moeten blijven. Of - en dat is mijn favoriete theorie - omdat ze niet de hele tijd naar je willen kijken, alsof ze zich schuldig moeten voelen over hun eigen geluk of bang zijn dat je single-zijn besmettelijk is.

'Wat moeten we nu met die stomme *Kidibul*?' vraagt Lena als ze naar de fles op tafel kijkt. Al die calorieën en géén alcohol, wat een zonde!

'Misschien kunnen we er gin bij doen. Alles is lekkerder met gin erbij.'

'Heb je gin in huis?'

'Is de paus katholiek?'

'Ik hoop het van harte, anders heeft die man een vreselijke job', zegt ze hoofdschuddend terwijl ze de glazen vult: de helft gin, de helft *Kidibul*. Ik weet redelijk zeker dat het niet de juiste verhouding is, maar protesteren ga ik ook niet doen.

'Op je niet-zwanger-zijn', zegt Lena, en ze klinkt met haar glas tegen het mijne.

'Zo kan je het ook bekijken', zeg ik.

Want dat is nog het gekste van allemaal: ik wilde niet eens zo vreselijk graag kinderen. Ik ben ook nog maar achtentwintig, dat is piepjong en ik heb nog massa's tijd. Maar ik wil ze wel. Ooit. En ik had geen zin meer om mijn toekomst te vergooien aan iemand die ze nooit zou willen. Nu ja, uiteindelijk was dat gewoon de druppel. Dieter en ik, dat was een uit de hand gelopen jeugdliefde. We waren onze vervaldatum al lang gepasseerd. Maar omdat we samen volwassen waren geworden (ik iets volwassener dan hij) en zoveel herinneringen en vrienden samen hadden, waren we nu eenmaal met elkaar vergroeid.

'En wat vind je ervan?' vraagt Lena, en ze wijst naar mijn cocktail.

'Trekt op niks', zeg ik, en ik neem nog een slok.

Want gin weggieten, daar trek ik de grens.

'Hier durf ik niet naar binnen', zeg ik. 'Het staat hier vast vol dure beelden en schilderijen die ik gegarandeerd omver ga lopen of onderkotsen.'

'Je kan ook gewoon níet te veel drinken?' oppert Lena.

'Hahaha', zeg ik. 'Yeah right.'

We staan voor een kast van een huis in de duurste straat van de stad. Zo'n huis met een gigantische tuin erachter met daarin nog een 'tuinhuis' dat dubbel zo groot is als mijn flat. Ook al ben ik tevreden met wat ik heb, op zulke momenten bekruipt me toch een 'het-is-niet-eerlijk-verdeeld'-gevoel. Uiteraard zijn er mensen die harder werken dan ik, de meeste mensen zelfs, maar niemand werkt toch honderd of duizend keer meer dan ik? Waarom verdienen ze dan wel zoveel meer? Dat klopt toch niet?

'Alsjeblieft, gedraag je', zegt Lena smekend. 'Dit is het huis van mijn baas.'

'Oké oké', zeg ik terwijl ik mijn fiets vastmaak aan een lantaarnpaal. Hoewel er heel veel mensen het huis binnenstappen en ik door het grote raam aan de straatkant ook duidelijk kan zien dat het al druk is binnen, lijken er geen andere fietsen te staan. Wel heel veel erg chique auto's. Er stopt ook een taxi voor de deur. Shit, dit is een chic feest. En hier sta ik dan in mijn jurkje van *H&M*. Ongestreken. Ik heb geen strijkijzer en zelfs als ik er wel een had, zou ik het nog niet bovenhalen. Het leven is te kort om te strijken.

Ik kijk naar Lena, die haar kanten rok gladstrijkt. Daarboven

draagt ze een bordeauxrode bloes die eruitziet alsof ze is gemaakt van echte zijde.

'Wauw', zeg ik. 'Je ziet er fantastisch uit. Zo chic.'

'Mijn baas gelooft niet in casual', zegt ze.

'Ga jij naar het werk ook zo gekleed?'

'Nu ja, dit is nog een stapje hoger, maar wel in kokerrok en bloes, ja.'

'Maar als we na je werk afspreken, heb jij altijd gewoon een jeans aan.'

'Als we hebben afgesproken, neem ik altijd andere kleren mee zodat ik me op het werk kan omkleden. Ik kan nooit wachten om die ellendige outfits uit te trekken. Het lijkt wel een keurslijf. Dat hemd probeert altijd uit die rok te kruipen, zodat ik het de hele tijd terug goed moet steken en die rokken spannen rond mijn buik, zodat ik na de lunch altijd zit te puffen. Dan heb jij een pak meer geluk met je job.'

'Nu ja, wat dat betreft dan toch', mompel ik.

'Kom, we gaan naar binnen.'

Schoorvoetend loop ik achter Lena aan. Zij mocht dan wel een plus one meenemen, toch voel ik me een beetje een party crasher. Ik weet redelijk zeker dat het de bedoeling is dat je je partner meebrengt en niet zomaar één of andere vriendin.

Het huis is prachtig: witte muren, houten vloeren, marmeren schouwen en gietijzeren trappen. Het lijkt wel alsof ik het decor van *The Great Gatsby* ben binnengewandeld.

Nog voor we onze jassen hebben kunnen afgeven, houdt iemand al een schaal met drankjes voor onze neus. Ik wil enthousiast naar een glas champagne grijpen, wanneer ik een vernietigende blik krijg toegeworpen van Lena. Ik zucht en neem een glas appelsap van het dienblad.

Het is een opluchting dat niet iedereen er zo piekfijn uitziet als Lena. Natuurlijk kán ook niet iedereen er zo piekfijn uitzien als Lena. Zij heeft een figuur waarop zelfs zo'n plastic paspop jaloers

zou zijn. Alles staat haar, alsof ontwerpers haar in gedachten hebben als ze hun schetsen maken. Dus als zij praat over haar te strakke rok na het lunchen, dan kunnen mijn vetrolletjes en ik daar alleen eens om lachen. Als Lena een erwt eet als lunch, dan voelt ze zich al overeten. Niet dat ze voortdurend op dieet is, ze heeft gewoon nooit honger. Als we samen gaan eten, eet ik niet alleen mijn maar ook nog eens haar portie op. Maar Lena beseft het oprecht allemaal niet. En als ze me zegt hoe jaloers ze is op mijn borsten en billen, dan méént ze dat ook oprecht. En gelukkig maar, ik weet niet hoe ik anders bevriend zou kunnen zijn met iemand met zo'n metabolisme.

'Daar is mijn baas', zegt Lena, en ze loopt naar een vrouw die geanimeerd staat te praten met drie mannen. Ze heeft glanzend zwart haar, scherpe jukbeenderen en ziet er jonger uit dan haar volgens Lena zowat vijftig jaar. Ze lijkt zelfs een beetje op Angelina Jolie, voor die raar begon te doen.

Ik zie dat Lena zenuwachtig is als ze op de baas toestapt.

Ze kucht. 'Dag Patricia', zegt ze.

De drie mannen kijken haar verstoord aan.

'Dag Lena', zegt Patricia met een zuinige glimlach. 'Wie heb je bij je?'

'Dit is Esther, een vriendin van me.'

Patricia geeft me een slap, koud handje. Het voelt een beetje als een vis op en neer schudden - niet dat ik daar zoveel ervaring mee heb.

'Waar is Stijn?'

'Hij voelde zich niet lekker', zegt Lena.

'Weer niet?' zegt Patricia sarcastisch. 'Die jongen moet zich dringend eens goed laten onderzoeken door een dokter.'

Lena wordt knalrood. 'Hij wil gewoon fit zijn op het werk. Hij moet erg vroeg op en vindt het belangrijk om...'

'En jij, wil jij niet fit zijn op het werk?' Patricia onderbreekt Lena en richt zich tot mij.

Ik vind het niet fijn dat ze mij gebruikt om Lena af te kraken, maar ik wil Lena niet in verlegenheid brengen, dus speel ik het spelletje braaf mee.

'Ik werk deeltijds in loondienst, deeltijds als zelfstandige. Morgen werk ik als zelfstandige, dus kan ik uitslapen.' Dat ik deeltijds in een callcenter werk, op de klantendienst van een elektricitetswinkel, hoeft ze niet te weten.

'Oh, zelfstandige zijn betekent voor jou dus lekker luieren?'

'Nee', zeg ik nadrukkelijk terwijl ik op mijn tanden bijt. 'Dat betekent dat ik mijn eigen uren mag kiezen en ik kies de uren waarin ik het meest productief ben. Dat is bij mij eerder van elf tot zeven dan van negen tot vijf. Het creatieve proces laat zich niet zomaar sturen', voeg ik er een beetje arrogant aan toe. Tja, zij is begonnen.

'Je bent kunstenaar?' vraagt ze met een plotse zweem van bewondering in haar stem.

'Ik ben schrijver', zeg ik. Het is maar half gelogen.

'Boeken?'

'Artikels.'

'Dan ben je gewoon journalist?'

Het woordje 'gewoon' doet mijn bloed koken. Mensen hebben geen idéé hoeveel werk er in een artikel kruipt.

'Ik schrijf meer ervaringsgericht. Ik test dingen uit, bijvoorbeeld een maand zonder plastic of van couchpotato naar elke dag sporten.'

Ik krijg nog spierpijn als ik aan dat artikel denk. Zo hard afgezien en uiteindelijk wilde niemand het publiceren. En ik kreeg er zo'n afkeer van sporten door dat ik sindsdien in een nog grotere boog om fitnesscentra heen loop. Jammer genoeg ligt de nieuwe gelateria in die boog. En ik moet de plaatselijke economie toch steunen? Zeker aangezien het ijs huisgemaakt en biologisch is. Geef toe, ik zou toch een slecht mens zijn als ik er niet regelmatig een bolletje (of twee, drie) kocht?

'Mmm', zegt ze, en ze nipt van haar champagne. 'Interessant.'

En met die woorden draait ze zich weer om naar de drie mannen.

Even blijf ik verbouwereerd staan kijken, dan trekt Lena me mee.

'What the fuck was dat?' zeg ik, als we eindje verder staan.

'Dat was Patricia die diep onder de indruk was van jou.'

'Dat was onder de indruk zijn? Ze zei "interessant" en negeerde me verder volkomen! Ik zou haar niet willen zien als ze boos is.'

'Nee, geloof me vrij, dat wil je écht niet zien.' Ik zie een rilling door Lena's lijf gaan.

'Waarom blijf je voor zo iemand werken?' vraag ik, nu zachter. 'Je verdient toch beter?'

'Alsof iemand ooit krijgt wat hij verdient', zegt ze bitter. Ik schrik ervan, want normaal ben ik de sarcastische van ons tweeën en is Lena degene die me sust en mijn meningen relativeert. 'Ik heb al vaak sollicitatiebrieven gestuurd, geloof me, maar niemand wil me.'

'Lena toch, dat heb je me nooit verteld!'

'Komaan, niemand pakt toch graag uit met het feit dat ze een loser is?'

'Jij bent geen loser', zeg ik streng, en ik pak haar vast en knuffel haar. 'En zelfs als je een loser was, zou ik dat nog niet vinden', mompel ik in haar haar.

Lachend duwt ze me weg. 'Ik weet oprecht niet of dat nu een compliment of een belediging was. Vergeet het', zegt ze. 'Ik heb fijne collega's, een goed loon, zekerheid en Patricia is niet vaak op de werkvloer, dus meestal valt het wel mee.'

'Vooral dat van die fijne collega's is waar', hoor ik een stem achter me.

Ik draai me om.

Sjoertje.

Oh geweldig.

Onwillekeurig kijk ik naar haar buik. Die is natuurlijk nog altijd even plat. Sjoertje is namelijk een leerkracht lichamelijke opvoeding. Yep. Zo gaat dat. Je dumpst de liefde van je leven omdat hij geen kinderen wil en een paar maanden later is hij samen met een jongere, strakkere vrouw die van chocolade af kan blijven en onge-

twijfeld zo lenig is dat ze allemaal obscure seksstandjes kan die een gewone sterveling in het ziekenhuis zouden doen belanden.

'Hoi Esther', zegt ze, en ze geeft me een voorzichtig kusje op de wang.

Dat is nog zoiets waarvan ik stapelgek word. Ze behandelt me nog steeds alsof ik breekbaar ben, alsof ik elk moment ga instorten omdat zij nu gelukkig is met mijn vriend. Mijn ex, bedoel ik. Uiteraard. Zo vol... medeleven. Aaaargh! "Ik ben zó over hem", wil ik telkens roepen, maar niets straalt zoveel 'ik ben niet over hem' uit als 'ik ben zo over hem' roepen, natuurlijk. Dus knik ik maar vriendelijk en zeg ik 'fantastisch, ik geniet enorm van mijn singleleven' telkens als ze vraagt hoe het met me gaat.

'Dag Sjoertje. Proficiat', zeg ik, en ik wijs naar haar buik. 'Dat is fantastisch nieuws.'

'Oh', zegt ze, en ze doet een stapje naar achteren en legt haar hand beschermend op haar buik, alsof ze bang is dat ik haar baarmoeder eruit wil rukken. 'Ik wist niet dat jij... Hoe komt het dat...'

'Euhm... het stond op Facebook?' zeg ik. 'Op Dieters pagina?'

'Ik wist niet dat jij hem volgde. Ik dacht dat dat misschien... nu ja, te confronterend zou zijn.'

Ik hoop zó hard dat ze enorm dik wordt en de zwangerschapskilo's er nooit meer af krijgt.

'Sjoertje, Dieter en ik zijn twee jaar uit elkaar. Ik dénk dat ik wel over hem ben.'

'Je denkt het? Dus je weet het niet zeker?'

'Bij wijze van spreken', zucht ik wanhopig. Dit meisje heeft dan wel een killer body, haar hersenen kunnen ook wel een work-out gebruiken. Maar ik heb geen zin om haar nu het concept ironie uit te leggen, dus vraag ik waar Dieter is.

'Hij staat buiten te telefoneren', zegt Sjoertje.

Sjoertje draait zich naar Lena: 'Jullie waren net met Patricia aan het praten, zag ik. Wat zei ze?'

Ik wacht Lena's antwoord niet af en ga naar buiten om Dieter te zoeken, in de hoop dat ik hem op die manier even alleen kan spreken.

Ik wandel door de prachtige hoogglanskeuken naar de tuindeuren. Vaak hebben mensen met veel geld niet al te veel smaak, maar dat is bij Patricia zeker niet het geval. In de Engelse tuin met wilde bloemen en een vijver hangen lichtslingers en lampions in de bomen. Ook branden er vuurkorven, en gelukkig maar, want ook al is de lente net begonnen, het koelt 's avonds nog heel erg af.

Her en der staan mensen te praten en te roken, en ik dwaal door de tuin op zoek naar Dieter. Ik hoor flarden van gesprekken, ik hoor tinkelend gelach en tinkelende ijsblokjes. In het licht van de lampjes en de vlammen zie ik gelukkige, geamuseerde, geconcentreerde en verveelde gezichten.

En dan zie ik hem.

Ik voel een stomp in mijn maag die ik al lang niet meer zou mogen voelen.

Dieter loopt te ijsberen in het houten prieeltje waarvan de witte verf is afgebladderd en waar de klimop het heeft gewonnen van de mens. Het zou er verwaarloosd en versleten kunnen uitzien, maar het lijkt een plek uit een prachtige film.

Als ik dichterbij kom, merkt Dieter me op. Hij lacht, zwaait en gebaart naar zijn telefoon en steekt dan twee vingers op. Nog twee minuutjes, dat bedoelt hij. Ik ken zijn gebaren maar al te goed. Ik weet ook dat hij met zijn moeder aan het bellen is, om de eenvoudige reden dat zij de enige persoon is met wie hij ooit telefoneert. Dieter heeft een hekel aan bellen en houdt verder met iedereen contact via sms, mail en WhatsApp. Zelfs ruziemaken deden we via appjes. Ik heb al onze ruzies nog in mijn telefoon staan, bedenk ik plots. Maar gelukkig ook alle lieve dingen die we elkaar stuurden. Niet dat ik die berichtjes ooit nog lees of ze bewaar om sentimentele redenen. Ze staan er nog omdat ik appjes nu eenmaal nooit delete. Doet iemand dat?

Ik neem een glas champagne van het dienblad dat op de hoge tafel met wit tafellaken staat – Lena kan me nu toch niet meer zien én volgens haar heb ik indruk gemaakt op de baas, dus ik heb het wel verdiend, vind ik – en ik prop een paar kaasblokjes in mijn mond. Je zou denken dat er op zo'n chic feest wel veel hapjes zouden zijn – wat mij goed zou uitkomen, want ik heb niet gegeten. Grote fout, zo besef ik nu, en ik duw er nog een paar olijven achteraan.

Ik schrik van de tik op mijn schouder en draai me om.

Dieter staat voor me, met zijn telefoon nog in zijn hand.

'Hoi', zegt hij, en ik knik met volle mond en kauw snel zodat ik het eten door kan slikken.

'Hoe gaat het met je moeder?' vraag ik als ik eindelijk weer kan praten.

Hij lacht omdat ik zelfs niet vraag of hij haar daadwerkelijk aan de lijn had, en onwillekeurig vraag ik me af of Sjoertje het ook door zou hebben. Of ze hem ook al zo goed kent. En dan besef ik dat ze samen een kind gaan krijgen en dus pas beginnen aan hun leven samen. Over een paar jaar zijn ze even lang samen als Dieter en ik waren, en uiteindelijk zal ik maar een vage herinnering blijven. En dat ik, ergens diep vanbinnen, misschien toch was blijven denken dat Sjoertje de voetnoot was in zijn geschiedenis en dat Dieter en ik ooit wel weer samen zouden komen.

Die kans is nu voorgoed verkeken.

En het doet me meer pijn dan ik dacht.

'Exact hetzelfde', zegt hij.

'Manipulatief? Veroordelend? Racistisch?'

'Dat alles en meer', knikt hij ernstig.

Toch nog een voordeel van onze breuk. Haar hoeft ik in elk geval nooit meer te zien.

'Je kijkt vast al uit naar al die keren dat ze op je baby gaat babysitten en hem of haar kan indoctrineren met haar... euhm... bijzondere meningen?'

Ik had verwacht dat Dieter zou lachen, maar zijn blik wordt donkerder.

Oeps, misschien was dit niet de juiste manier om het onderwerp aan te snijden.

'Ik wilde het je zelf vertellen.'

'Maar in de plaats heb je het maar op Facebook gezet, waar letterlijk iedereen het kan zien.'

'Ik dacht dat jij me niet meer volgde, omdat... nu ja.'

'Waarom denkt iedereen dat toch?'

'We zijn twee jaar uit elkaar en jij bent nog steeds single, dus...'

'Dat is niet omdat ik niet over je heen ben, maar omdat ik het fijn vind om eindelijk single te zijn. Ik leef niet als een non, hoor.'
(Waarmee ik bedoel dat ik geen habijt draag. Want seks heb ik niet. Maar dat hoeft Dieter niet te weten.)

Ik neem nog een slok van de champagne.

'Die baby... was die gepland?'

Ik verwacht dat hij zal lachen en zeggen: 'Ben je gek? Natuurlijk niet! Maar ik ben uiteraard geen klootzak die zijn zwangere vriendin en ongeboren kind in de steek laat.'

Maar hij zegt niets.

Kijkt me alleen aan.

En dan besef ik het.

Het wordt even zwart voor mijn ogen, de lampjes draaien om me heen, het gras is het ene moment heel dichtbij en het volgende heel ver weg.

'Maar... waarom zij wel en ik niet?' stamel ik.

Hij zucht.

'Dat is zo'n vraag die je niet kan beantwoorden, Esther. Ik weet het niet. We waren zo jong toen we een koppel werden. Toen ik uiteindelijk toch klaar was voor kinderen, besefte ik dat het niet met jou zou zijn. Onze relatie was doodgebloed. Dat moet jij toch ook gevoeld hebben?'

'Nee', zeg ik, en ik hou me stevig vast aan de hoge tafel, om niet

om te vallen én om hem niet te slaan. 'Nee, ik hield van je. Ik wilde je kinderen baren. Gek hè?' Ik hoor hoe bitter en gekwetst ik klink. Ik haat het.

'Esther...' zegt hij, en hij wil mijn hand vastnemen, maar die trek ik snel weg.

'Als je er zo over dacht, waarom heb je dat dan niet gezegd? Waarom heb jij het dan niet uitgemaakt?'

'Ik wist dat kinderen een breekpunt waren bij jou. En ik wilde niet de klootzak zijn.'

Ik tril van woede.

'En dus liet je mij maar de klootzak zijn? Weet je hoeveel van onze vrienden ik daardoor verloren heb? Hè? Kon jou dat ook maar íéts schelen? Heb je ooit om me gegeven?'

'Esther, je moet nu niet onze hele geschiedenis gaan herschrijven, je weet net zo goed als ik...'

'Wie is hier onze geschiedenis aan het herschrijven? Ik dacht dat jij geen kinderen wilde, maar je wilde geen kinderen met míj', roep ik. Ik zie mensen naar ons kijken, maar het kan me niet schelen. 'En waarom dan wel met haar?'

Hij glimlacht.

'Zodra ik haar zag, wist ik dat ze de moeder van mijn kinderen zou worden. Ze is zo mooi en zorgza... Hé, wat doe je nu?'

Druipend van de champagne staat Dieter naar me te kijken. Niet één, maar élk glas champagne dat ik vast kon houden heb ik over hem uitgegoten.

'Wat moet ik nu? Zo kan ik hier toch niet rondlopen?'

'Ga naar je zorgzame vriendin, zij zal je wel bemoederen', roep ik, terwijl ik wegwandel.

'Jij wilde weten hoe het zat', roept hij me nog na, maar ik negeer hem.

Tot zover het vrienden blijven.

3

Snel veeg ik de tranen weg, voor ik er weer rood en vlekkerig uitzie zoals daarstraks. Dit is echt de ergste dag ooit. Ik had gedacht dat Dieter me zou geruststellen, dat we zouden lachen met de situatie, dat ik hem innige deelneming zou wensen en dat hij speels zijn tong zou uitsteken, dat we elkaar zouden knuffelen en het dan op een zuipen zouden zetten.

Maar dit... nee.

Al mijn mooie herinneringen, al de foto's van ons tweetjes, onze inside jokes... Hoe moet ik nu ooit weten wat echt was en wat niet? Hoe kan ik mijn herinneringen ooit nog vertrouwen? Hoe kan ik mijn instinct ooit nog vertrouwen?

Iemand klopt op de wc-deur.

'Bezet', roep ik nijdig. Kan een mens zelfs niet eens rustig zijn ogen uit zijn hoofd huilen op een chic feest, zeg?

'Ik wil gewoon even weten of je oké bent', roept een vriendelijke mannenstem.

'Waarom zou ik niet oké zijn?' snauw ik terug.

'Ik zag je net in de tuin en...'

Snel doe ik de deur open.

'Stt', zeg ik, want niet iedereen hier hoeft te weten van mijn vernedering.

Dan zie ik hem.

Wauw.

Dat is het enige wat ik kan denken.

Hij is een jaar of tien ouder dan ik, grijzend en *gorgeous*. Een soort

van jongere en knappere George Clooney. Hoe is het mogelijk dat een man als hij zomaar kan rondlopen zonder dat er bosjes vrouwen aan zijn lijf hangen?

'... het zag er nochtans intens uit', gaat hij op fluistertoon verder.

'Ach', zeg ik.

'Wil je erover praten?'

'Niet echt.'

'Wil je iets drinken?'

Ik aarzel. Dan zie ik dat Lena en Sjoertje gezellig staan te kletsen en te babbelen. Sjoertje houdt de hele tijd haar hand op haar buik. Als dat geen helikoptermoeder wordt, weet ik het ook niet meer. Arm kind. No way dat ik bij die twee ga staan. Waar Dieter is, weet ik niet en wil ik ook niet weten.

'Oké dan', zeg ik schouderophalend.

'Heb je gezien dat er ook een gin-tonicbar is?'

'Echt?' Ik fleur meteen helemaal op. Niets mis met champagne, hoor, maar gin-tonic, dát is pas mijn drankje. 'Met slierten komkommer en zo?'

'Alles erop en eraan.'

'Ik volg je.'

Ik loop achter hem aan naar de woonkamer – of beter gezegd: een van de woonkamers – en we sluiten aan bij de lange rij dorstigen.

'Was dat je vriend?' vraagt de man.

'Waar?' vraag ik, niet-begrijpend om me heen kijkend.

'Die man met wie je buiten ruziemaakte.'

'Oh. Nee, mijn ex.'

Hij knikt.

'Ik heet Thom, trouwens.'

'Esther', zeg ik, en ik steek mijn hand uit.

Ik vraag een Copperhead-gin met Mediterranean-tonic voor ons allebei. Het is helemaal perfect. Er zitten zelfs een schijfje appelsien en takje koriander in.

Thom neemt een slokje.

'Heerlijk', zegt hij. 'Hoe ben jij zo'n kenner geworden?'

'Oefenen, oefenen en blijven oefenen', zeg ik ernstig. 'Ik doe niet aan half werk.'

'Nee, dat zag ik net', zegt hij. 'Ik heb al heel wat ruzies gezien, maar nog nooit heb ik een vrouw vier glazen drank in één keer over iemand zien gooien. Indrukwekkend.'

'Ik oefen voor de Olympische Spelen. Werk jij ook voor Patricia?' vraag ik.

'Min of meer.'

'Min of meer? Hoe doe je dat? Freelance of zo?'

'Zoiets.'

'Nou, jij laat je ook niet in de kaarten kijken.'

'Kijk wie het zegt.'

'Ja, ik ben een echt mysterie.'

'Mmm, daar hou ik wel van. Mysterieuze vrouwen zijn sexy. Nog een gin-tonic?'

Wacht eens even... Zou het kunnen dat deze onvoorstelbaar knappe hunk van een man aan het flirten is? Met mij? En zo ja, wat vind ik daarvan? Ik kijk naar zijn kontje in de strakke jeans, zijn lange, slanke handen, zijn volle lippen en zijn ondeugende ogen.

'Ja, ik wil graag nog een gin-tonic', zeg ik dan.

Hij doet een deur open en gebaart dat ik naar binnen moet stappen.

We zijn in een prachtige bibliotheek. Langs alle wanden staan op maat gemaakte boekenrekken en over de lengte van elke muur is er een soort binnenbalkon met daarop nog meer boeken. Smeedijzeren trappen in alle hoeken geven toegang tot die balkons. Hier moeten wel duizenden boeken staan. Ik hoop dat de vloer extra verstevigd is, want ik snap niet hoe zo'n kamer op een eerste verdieping zo'n gewicht aankan. In het midden staan één dubbele en twee enkele chesterfields. Op de grond ligt een antiek tapijt. Het lijkt wel een kamer uit een van die kastelen in Engeland waar mijn ouders me altijd mee naartoe sleurden. Maar wie woont er nu écht in zo'n huis?

'Weet je zeker dat dit oké is?' fluister ik, hoewel er niemand anders in de kamer is.

'Maak je geen zorgen', zegt Thom, en hij doet de deur achter me dicht en duwt me er met zijn sterke lijf tegenaan. Ik kan niet meer weg. Ik wil ook niet weg. Hij kijkt me grijnzend aan. Dan wordt zijn blik ernstig en neemt hij mijn gezicht tussen zijn handen en kust hij me. Zijn kus is sterk en zelfverzekerd, en ik sla mijn armen rond zijn nek en kus hem terug. Zijn handen laten mijn gezicht los en trekken op ontdekkingsstocht. Zijn ene hand opent de knoopjes van mijn jurk, zijn andere hand verdwijnt onder de rok van m'n jurk. Als zijn hand in mijn beha glijdt en mijn tepel begint te strelen, hoor ik mijn ademhaling sneller worden. Zijn andere hand verdwijnt in mijn onderbroek en zijn vingers beginnen me te strelen tot ik nauwelijks nog op mijn benen kan staan. Koortsachtig begin ik aan zijn kleren te trekken, maar ik kan het helemaal niet zo kalm en beheerst als hij.

'Rustig', lacht hij hees, en hij laat me even los om zijn hemd los te knopen en uit te trekken. Zijn lichaam is sterk en gespierd, al heeft hij een klein beetje een buikje. Maar dat vind ik net fijn, want dan hoef ik me tenminste niet voor dat van mij te schamen.

'Als jij mag, dan ik ook', zegt hij, en hij trekt mijn jurk over mijn hoofd. Plots sta ik in mijn ondergoed voor een man. Een onbekende man. De laatste man die me naakt heeft gezien, is Dieter en de laatste maanden keek hij amper nog naar me. Nu brandt de blik van Thom op mijn lijf en ik moet de neiging onderdrukken om mijn armen om me heen te slaan.

'Je bent prachtig', zegt Thom. Hij neemt me weer vast, begint me overal te strelen en te kussen, en manoeuvreert me langzaam naar de zetel.

Het leer voelt koud onder mijn huid, maar mijn lijf is zo verhit dat het goed doet. Thom richt zich op en knoopt zijn jeans los, terwijl hij naar me blijft kijken. Ik kan niet geloven dat de aanblik van mijn lichaam zoveel begeerte kan opwekken bij een man, maar

als hij ook zijn onderbroek uittrekt, is er geen ontkennen meer aan. Hij komt op me liggen en pelt mijn onderbroek van me af. Als ik mijn heupen ophef, klinkt er een gek geluid van zweterige huid die zich losmaakt van leer, maar we zijn nu allebei te opgewonden om het grappig te vinden.

Als hij in me komt, voelt het zo goed dat ik niet snap hoe ik de voorbije twee jaar overleefd heb zonder seks. Dit is... heerlijk. Dit is jezelf verliezen en aan niets denken, alleen voelen, proeven, ruiken.

Ik laat mijn handen over zijn rug glijden, knijp in zijn billen, raak elk plekje aan dat ik aan kan raken.

Dan voel ik zijn lichaam eerst verstijven en daarna in elkaar zakken. Ik ben ontgoocheld dat hij is klaargekomen, maar niets houdt ons tegen om het nog eens te doen op een andere keer, een andere plaats.

'Dat was heerlijk', fluistert hij in mijn oor. 'Jij bent heerlijk.' Dan maakt hij zijn bezwete lichaam los van het mijne en begint hij zijn kleren aan te trekken. 'Voor iemand ons betrapt', zegt hij als hij mijn beteuterde gezicht ziet. Dan pas besef ik dat ik naakt op een antieke zetel lig in het huis van de baas van mijn beste vriendin.

Hoe is dat toch kunnen gebeuren?

'Zie ik er oké uit? Ik bedoel, zie je dat wij net...'

Hij komt wat dichterbij, legt mijn haren goed en geeft me dan een kusje op mijn voorhoofd.

'Je ziet eruit als de onschuld zelve.'

Hij doet de deur open, kijkt even of er niemand in de gang is en zegt: 'Misschien moeten we niet tegelijk naar beneden gaan.'

Ik knik. Vind het wel spannend.

Pas als hij beneden is en ik ook naar beneden vertrek, besef ik dat er iets niet klopt. Uiteraard wilden we niet betrapt worden terwijl we in andermans huis aan het vrijen waren, maar waarom mogen we niet samen gezien worden?

Ik loop op een afstand achter hem aan en dan zie ik hem Patricia een kus geven en zijn hand over haar rug laten glijden.

'Waar heb jij de hele tijd gezeten?' hoor ik haar vragen.
'Praten met de gasten, natuurlijk', zegt hij. 'Zoals je had gevraagd.'
Zonder van iemand afscheid te nemen, ren ik naar buiten.